

Η ΦΙΛΟΣΤΟΡΓΟΣ ΜΗΤΗΡ.

«'Ακουε υἱὲ παιδείαν πατρός σου καὶ μὴ ἀπόστη θεσμούς μητρός σου· σέ-
φανον γὰρ χαρίτων ἕξη σὴ κορυφῇ, καὶ κλοῖον χρύσειον περὶ σὴ τρυχίλω.»
Παροιμία Σολομώντος.

'Εκδίδεται κατὰ Περπλητὴν ὑπὸ Μ. Δ. Σακκοφύραφου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΛ

'Εν 'Αθήναις	δραχ. 6.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις	» 7.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ	» 10.

Αἱ συνδρομαὶ γίνονται.

- 'Εν 'Αθήναις παρὰ τῷ Ταχυδρομείῳ.
'Εν ταῖς Ἐπαρχίαις παρὰ τοῖς ΚΚ. ταχ. Ἐπιστάταις.
'Εν τῇ Ἀλλοδαπῇ παρὰ τοῖς Ἑλληνικοῖς Ταχυδρο-
μείοις καὶ ἐν ἑλλείψει τούτων παρὰ τοῖς ΚΚ. Προξένοις.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΒΕΛ.

“Ότε ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ ἐδιώχθησαν ἐκ τοῦ παραδείσου κατὰ τὸν τρόπον, τὸν ὁποῖον σὰς διηγῆθην, ἀγαπητά μου παιδιά, εἰς ἐν τῶν προηγουμένων φυλλαδίων, ἔλαβον δέρματα ζῶων καὶ ἔκαμον ἐνδύματα, καὶ τοιουτοτρόπως ἐσχέπασαν τὴν γυμνότητά των, καὶ ἔδειξαν μὲ τοῦτο πόσον κατεβιάσθησαν ἐκ τῆς τιμῆς, τὴν ὁποίαν εἶχον, ὅτε ἐπλάσθησαν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὴ ἔχοντες ἀνάγκην φορεμάτων. Μετὰ ταῦτα ἤρχισαν νὰ ἐργάζωνται τὴν γῆν, ἡ ὁποία κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου πρὶν καλλιεργηθῆ, δὲν ἐγέννα ἄλλο πρᾶγμα εἰς αὐτούς, παρὰ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, καὶ τοιουτοτρόπως ὑποχρεούμενοι ἐκ τῆς προσταγῆς ταῦ Θεοῦ καὶ τῆς ἀνάγκης, ἔβαλον πρῶτοι εἰς ἐνέργειαν τὴν ΓΕΩΡΓΙΑΝ, δηλαδή τὸν τρόπον τοῦ νὰ καλλιεργῶμεν τοὺς ἀγρούς.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς ἀφ’ ὅτου ἔπεσαν εἰς τὴν θείαν ὀργὴν, καὶ ἡ Εὐὰ ἐγέννησε τὸν πρωτότοκόν της υἱόν, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε ΚΑΪΝ, καὶ μετ’ ὀλίγον ἕτερον υἱόν, τὸν ΑΒΕΛ.

Τὰ δύο ταῦτα τέκνα ἀνέθρυσαν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ, καὶ ἐδίδαξαν εἰς αὐτὰ νὰ γνωρίζωσι τὸν Θεόν, νὰ τὸν ἀγαπῶσι καὶ νὰ τὸν φοβῶνται, διότι ὁ Ἄδὰμ δὲν ἠδύνατο νὰ λησμονήσῃ τὸν ἐπίγειον Παράδεισον καὶ τὴν ἁμαρτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἐδιώχθη ἀπ’ αὐτόν.

Ὁ δὲ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ εἶχον συνήθειαν, καθὼς τοὺς παρήγγειλεν ὁ Κύριος, καὶ ὑπηγόρευεν ἡ συνείδησίς των νὰ προσφέρωσιν εἰς τὸν Θεὸν τὰς ἀπαρχὰς ὧσων πραγμάτων εἶχον, δηλαδή τὰ πρῶτα ἄνθη τοῦ κήπου των, τοὺς πρῶτους καρπούς τῶν δένδρων των, τὰ πρῶτα πρόβατα τοῦ ποιμνίου των· ὅχι διότι εἶχεν ἀνάγκην ὁ Θεὸς ἀπὸ

τὰ πράγματα ταῦτα, ἀλλ’ ὁ Ἄδὰμ τὰ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Κύριον διὰ νὰ δείξῃ μὲ κάποιαν πρᾶξιν ὁρατὴν τὴν ἀγάπην του καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην του πρὸς τὸν Δημιουργόν, διὰ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὁποῖα ἦτο εἰς αὐτοὺς συγχωρημένον ν’ ἀπολαύωσιν ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς. Ἡ δὲ προσφορὰ αὕτη πρὸς τὸν Θεόν, γενομένη μὲ κάποιαν τελετὴν, ὠνομάσθη μετὰ ταῦτα ΘΥΣΙΑ.

Ὁ ΚΑΪΝ καὶ ὁ Ἄβελ, κατὰ τὸ παράδειγμα τοῦ πατρὸς των, προσέφερον καὶ αὐτοὶ θυσίαν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ὁ μὲν πρῶτος, ὅστις ἦτο γεωργός, ἀπὸ τοὺς καρπούς τῆς γῆς· ὁ δὲ δεύτερος, ὅστις ἦτο ποιμὴν, προσέφερον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἀρνία τοῦ ποιμνίου του. Ἄλλ’ οἱ χαρακτήρες τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν ἦσαν πολλὰ διαφορετικοί· ὁ μὲν ΚΑΪΝ ἦτον ἄγριος, θηριώδης καὶ φθονερός· ὁ δὲ Ἄβελ, ἀπ’ ἐναντίας, ἦτο γλυκὺς καὶ ἀγαθός· ἠγάπα τὸν Θεὸν ἐξ ὅλης του τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπήκουεν εἰς τοὺς γονεῖς του, διότι ἤξευρεν, ὅτι ὅστις ὑπακούει εἰς τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του, ὑπακούει εἰς αὐτὸν τὸν Θεόν.

Μίαν ἡμέραν ὁ Ἄβελ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἀρνία ἀφ’ ὅσα εἶχεν εἰς τὸ ποιμνίον του· ὁ δὲ Θεὸς ἐπέβλεψεν εἰς τὴν θυσίαν του· διότι ἡ καλὴ ἢ κακὴ προσφορὰ δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀξίαν τοῦ δώρου, ἀλλ’ εἰς τὴν ἀγαθὴν ἢ κακὴν προαίρεσιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος προσφέρει αὐτό.

Καὶ ὁ ΚΑΪΝ ἐπρόσφερεν εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰς ἀπαρχὰς τοῦ ἀγροῦ του, τὸν ὁποῖον ἐκαλλιέργει. Ἄλλ’ ὁ Κύριος δὲν ἐδέχθη διόλου τὴν προσφορὰν του, διότι ἤξευρεν, ὅτι ὁ ΚΑΪΝ εἶχε κακὴν ψυχὴν, καὶ ἔτρεφε κρυφὸν φθόνον ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του Ἄβελ. Ἀγνοεῖτε, βέβαια, παιδιά μου, τί πρᾶγμα εἶναι ὁ φθόγος. Τὸ πάθος τοῦτο εἶναι πι-

κρά λύπη, τὴν ὁποίαν οἱ κακοὶ αἰσθάνονται διὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν τιμὴν, τὰ ὅποια ἔχουσιν οἱ ὁμοιοὶ των ἀνθρώποι. Τί τρομερὰ ἁμαρτία! καὶ εὐχομαι, ὥστε ἐν τόσον ἀποτρόπαιον αἰσθημα νὰ μὴ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν σας.

Ὁ φθόνος τοῦ Κάιν ἐπηύξησεν ἔτι περισσότερον, ὅτε εἶδεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπροτίμησε τὴν προσφορὰν τοῦ Ἀβελ, καὶ ὁ φθόνος αὐτός, σὰς βεβαιῶ, τὸν ἔκαμε δυστυχέστατον. Τότε ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τί ἤσθάνετο εἰς τὴν καρδίαν του ὁ Κάιν, εἶπεν εἰς αὐτόν· «Κάιν, διατί λυπεῖσαι; δὲν ἠξεύρεις, ὅτι ἐὰν κάμῃς κακά, θὰ τιμωρηθῆς, καὶ, ἂν κάμῃς καλὰ, θὰ ἀνταμειφθῆς;» ὡς ἂν ἔλεγεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον· «Ἀντὶ νὰ φθονῆς τὸν ἀδελφόν σου Ἀβελ, ἔσω ἐνάρετος, καὶ θὰ γίνῃς εὐτυχής.» Ἄλλ' ὁ Κάιν ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τὸν Κύριον, ἤσθάνετο ἔτι περισσότερον τὸν φθόνον του ἀξανάμενον κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἦτο ἀληθινὴ καταδίκη.

Σήμερον ὁ Θεὸς δὲν λαλεῖ ἀπ' εὐθείας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, καθὼς ἔκαμνε τοῦτο τόσον συχνὰ εἰς τοὺς καιροὺς ἐκείνους· ἀλλὰ διὰ τῆς ἐκκλησίας τοὺς λέγει τοὺς ἰδίους λόγους, οἱ ὅποιοι δὲν ἔπρεπε νὰ χαθῶσι, καὶ ἐφυλάχθησαν εἰς τὰς Ἱερὰς γραφὰς καὶ εἰς τὰς παραδόσεις. Ἡ Θεία του πρόνοια ἔβαλεν εἰς ἡμᾶς ἐπίσης μίαν φωνὴν μυστικὴν, ἡ ὁποία ἐπιδοκιμάζει τὸ καλόν, ὅταν τὸ κάμνωμεν, καὶ μᾶς ἐπιπλήττει πικρότατα ὅταν πράττωμεν τὸ κακόν· αὐτὴ δὲ ἡ φωνή, παιδί μου, εἶναι ἡ συνειδήσις μας, ἡ ὁποία φωτιζομένη ἀπὸ τὴν θρησκείαν, δὲν μᾶς ἀπατᾷ ποτέ, καὶ αὐτὴ τὴν ὁδηγεῖ ὁσάκις μέλλομεν νὰ ἐπιχειρήσωμεν κάτι τι· καὶ ἂν ἀκούωμεν εἰς αὐτὴν τὴν φωνήν, εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ποτὲ δὲν θέλομεν τιμωρηθῆ διὰ τὰς πράξεις μας.

Μίαν ἡμέραν ὁ Κάιν παραφερόμενος ἀπὸ τὸν ὑπερβολικὸν φθόνον του, ἔλαβε τὸν Ἀβελ μὲ πρόφασιν, ὅτι θὰ ὑπάγωσιν εἰς περίπατον, καὶ ἀφοῦ παρετήρησεν, ὅτι ἦσαν μόνοι εἰς τὴν ἐξοχὴν καὶ δὲν τὸν ἔβλεπε κανεὶς, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ μὲ ἓνα λίθον, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τῆς γῆς, ἐφόνευσε τὸν ἀθῶον Ἀβελ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῆ, ὅτι ὁ ἀδελφός του ἤθελε πράξει τόσον φρικτὸν ἐγκλημα.

Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Κάιν, ὅσον κακὸς καὶ ἂν ἦτο κατετρόμαξεν, ὅτε εἶδε τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν του ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς ἀναίσθητον καὶ καταϊματωμένον· διότι ἐνθυμήθη τότε ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ εἶχεν εἰπεῖ, καὶ παρευθὺς ἐνόησεν, ὅτι ἔπραξε μέγα ἐγκλημα. Ὅθεν μὴ τολμῶν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, ὑπῆγε καὶ ἐκρύβη εἰς τὸ πλησιέστερον καὶ πυκνότερον δάσος, ὅπου ἤλπιζεν, ὅτι οἱ γονεῖς του δὲν ἤθελον τὸν εὔρεϊ.

Ὁ δολοφόνος Κάιν ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν τὸν εἶδε κανεὶς, ὅτε ἔδωκε τὸ θανατηφόρον κτύπημα εἰς τὸν Ἀβελ· ἀλλ' ὁ Θεὸς καλέσας αὐτόν μὲ φοβερὰν φωνήν, τοῦ εἶπε· «Κάιν, τί ἔκαμες τὸν ἀδελφόν σου;» Ὁ δυστυχὴς οὗτος, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, καὶ ἤδη γενόμενος θηριωδέστερος ἐνεκα τοῦ αἵματος, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν, ἀπεκρίθη ἀποτόμως εἰς τὸν Κύριον· «Καὶ μήπως ἐγὼ εἶμαι φύλαξ τοῦ ἀδελφοῦ μου;»

Ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος γνωρίζει καὶ τὰ ἀπόκρυφα τῆς καρδίας ἡμῶν, τὸν ἐπέπληξεν αὐστηρῶς διὰ τὸ ἐγκλημά του καὶ τοῦ εἶπε· «Τὸ αἷμα τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὸ ὁποῖον ἔχυσεν ἡ χεὶρ σου, φωνάζει πρὸς με, καὶ ἡ γῆ, ἡ ὁποία τὸ ἔπιεν, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἦναι ἐχθρὰ σου· ὁ ἀγρὸς τὸν ὁποῖον θὰ καταβρέχῃς μὲ τὸν ἰδρῶτά σου δὲν θὰ σοῦ φέρῃ πλέον γεννήματα· νὰ σενάξῃς καὶ νὰ τρέμῃς καὶ νὰ ζῆς δυστυχής.»

Ὁ Κάιν ἀκούσας ταῦτα ἔφυγε τρομασμένος καί, καθὼς προσέπεν ὁ Κύριος, ἔζησε πολὺν καιρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, παρακολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ἐλέγχους τῆς συνειδήσεως διὰ τὸ ἔγκλημά του.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΑΡΚΑΔΙΟΥ.

Θεοδόσιος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γνωρίζων ὅτι ἡ καλὴ ἀνατροφή εἶναι ὁ μόνος τρόπος διὰ νὰ γίνῃ ἐνάρετος ὁ ἄνθρωπος, ἐφρόντισε νὰ παραδώσῃ τὸν υἱὸν του Ἀρκάδιον εἰς χεῖρας ἐνὸς περιφήμου διδασκάλου, ὁ ὁποῖος κατήγετο ἀπὸ τὰς λαμπροτέρας οἰκογενείας τῆς Ῥώμης, καὶ ὠνομάζετο Α. Ἀρσένιος. Παραδίδων δὲ τὸν υἱὸν του εἰς τὸν διδάσκαλον τοῦτον εἶπε. «Θέλω εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἦσαι σὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ πατὴρ του.» Ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος δὲν ἔσφαλεν ἐκλέξας τοιοῦτον ἄνδρα ὡς παιδαγωγὸν τοῦ υἱοῦ του, διότι τὸ παιδίον παρρηθὺς ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὰ μαθήματά του καὶ τὸ ἀκόλουθον περιστατικὸν ἀκόμη περισσότερον δικαιώνει τὴν ἐκλογὴν του.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Ἀρκάδιος ἔκαμε μέγα τι σφάλμα διὰ τὸ ὁποῖον ὁ διδάσκαλός του Ἀρσένιος ἐνόμισε πρέπον νὰ τὸν τιμωρήσῃ πολὺ αὐστηρῶς, διὰ νὰ κάμῃ περισσότεραν ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν του ἢ τιμωρία καὶ νὰ διορθωθῇ εἰς τὸ ἐξῆς. Ἄλλ' ὁ ἀνόητος Ἀρκάδιος ἀντὶ νὰ μετανόησῃ διὰ τὸ ἔγκλημά του καὶ νὰ ζητήσῃ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, ὠργίσθη ἐναντίον του καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ διὰ τὴν δικαίαν τιμωρίαν, τὴν ὁποῖαν ἔλαβε· θέλετε δὲ φρίξει, ὅταν ἀκούσητε τί διηνοήθη ὁ ἀχάριστος ἐκεῖνος μαθητῆς· ναί, ὦ φίλτατοι παῖδες! Θέλετε ἐκπλαγῆ, ὅταν μάθητε, ὅτι ὁ παράφορος Ἀρκάδιος

ἐπρόσταξεν ἓνα τῶν σωματοφυλάκων του νὰ θανατώσῃ τὸν Ἀρσένιον· ὁ ἀξιωματικὸς ὁμῶς δὲ ὠμοίαζε τοῦ Ἀρκαδίου, ἀλλ' ἐσέβητο τὸν γέροντα διδάσκαλον καὶ εἰδοποίησεν αὐτὸν περὶ τῆς ἀπανθρώπου προσταγῆς τοῦ νέου, καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀρσένιος φοβηθεὶς φεύγει κρυφίως, ἐμβαίνει εἰς πλοῖον, καὶ ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδρειαν γίνεται καλόγηρος τῆς ἐρήμου. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ, ὁ πατὴρ τοῦ Ἀρκαδίου λυπηθεὶς διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ σοφοῦ ἐκείνου διδασκάλου, τὸν ἐζήτησεν εἰς ὅλας τὰς νήσους καὶ τὰς ἐρήμους, ἀλλ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ μάθῃ ποῦ ἦτο.

Μετὰ παρέλευσιν καιροῦ ἀπέθανεν ὁ αὐτοκράτωρ Θεοδόσιος καὶ τὸν διεδέχθη, βέβαια, ὁ υἱός του Ἀρκάδιος, ὁ ὁποῖος ἐννοήσας ἀργότερα πόσον μέγα ἀτόπημα ἔπραξε κατὰ τοῦ διδασκάλου του καὶ θέλων νὰ ἐξιλεώσῃ αὐτὸν καὶ νὰ ἀναπύσῃ τὴν συνειδήσιν του, ἢ ὁποῖα τὸν ἤλεγχεν ἀκατάπαυστα, ἀνεῦρεν αὐτὸν μετὰ πολλὰς ἀναζητήσεις καὶ τοῦ ἔστειλεν ἐπιστολὴν, εἰς τὴν ὁποῖαν ὠμολόγει τὸν ἐκ τῆς παραφορᾶς τῆς νεότητος σκοπὸν του, καὶ τοῦ ἐζήτησε συγχώρησιν. Διὰ νὰ τοῦ δείξῃ δὲ, ὅτι ἡ μετάνοιά του ἦτο εἰλικρινής, τοῦ ἔγραφε νὰ λάβῃ ὅλους τοὺς φόρους τῆς Αἰγύπτου, ἐὰν ἤθελε, καὶ νὰ τοὺς μοιράσῃ εἰς τὰ μοναστήρια καὶ τοὺς πτωχοὺς, παρακαλῶν συγχρόνως νὰ τοῦ στείλῃ ἀπόκρισιν.

Ἄλλ' ὁ Ἀρσένιος ἀποφεύγων πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ τὸν ἀνακαλέσῃ εἰς τὸν θόρυβον τοῦ κόσμου, ἐστοχάσθη ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γράψῃ εἰς τὸν βασιλέα καὶ μαθητὴν του, ἀλλὰ τοῦ ἐμήνυσεν ἐκ στόματος. «Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ συγχωρήσῃ ὅλων ἡμῶν τὰς ἁμαρτίας. Διὰ δὲ τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀφίνεις, δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ τὰ διαμοιράσω, διότι εὐρίσκομαι σχεδὸν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ τάφου.»

Ὅσον κακή και βδελυκτὴ ἦτο ἡ πράξις τοῦ Ἀρκαδίου, ὅτε ἐστοχάσθη νὰ φονεύσῃ τὸν διδάσκαλόν του Ἀρσένιον, τόσον ἀξιέπαινος εἶναι ἡ μετέπειτα διαγωγὴ του διὰ τὴν μετάνοιάν του. Τὰ σπέρματα τῆς κληρῆς ἀνατροφῆς, τὴν ὁποίαν ἔλαβεν ὁ βασιλόπαις ἀπὸ τὸν ἐνάρετον διδάσκαλόν του, ἂν και ἐπνίγηταν ἀπὸ τὴν ὄρμην τῆς νεότητός του, ἀφοῦ ὁμως ἐμεγάλωσεν ἀνεβλάστησαν εἰς τὴν καρδίαν του και τοῦ ἤνοιξαν τοὺς ὀφθαλμούς, και ἐγνώρισε τὸ σφάλμα του και μετὰ δακρῶν παρεκάλει τὸν διδάσκαλόν του νὰ τὸν συγχωρήσῃ.

Εἶθε ἡ μετάνοια τοῦ Ἀρκαδίου νὰ δώσῃ ἀρρομὴν εἰς μερικὰ παιδία νὰ καταλάβωσιν, ὅτι οἱ διδάσκαλοι δὲν ἔχουσι κανέν συμφέρον νὰ ἐλέγχωσι και νὰ τιμωρῶσιν ἀδίκως τοὺς μαθητάς, ἀλλὰ πρὸς διόρθωσιν και πρὸς ὄφελος αὐτῶν κάμνουσι τοῦτο.

Η ΚΑΜΗΛΟΣ.

Ὡ! τί ἀγροῖκον ζῶον εἶναι τοῦτο; Ναι, ἀγροῖκον φαίνεται, ἀλλ' ἔχει ἀρκετὰ καλά προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἀναπληρῶνουσι τὴν ἔλλειψίν του ταύτην. Τὸ ζῶον τοῦτο ὀνομάζεται κάμηλος, παιδία μου, και εἶναι δύο εἰδῶν· ἡ κοινὴ κάμηλος, τὴν ὁποῖαν ἔτις πολλάκις πολλοὶ ἀπὸ σᾶς εἶδετε, και ἡ δρομάς, τὴν ὁποῖαν βλέπετε ἐξωγραφισμένην, και ὀνομαζομένην συχνάκις «τὸ πλοῖον τῆς ἐρήμου»· διότι δι' αὐτῆς και μόνης διαβαίνουσι τὰς φοβεράς ἐρήμους τῆς Ἀφρικῆς και τῆς Ἀσίας. Ὁ Θεὸς ἐποίησε και ἔβαλε τὸ ζῶον αὐτὸ μετὰ μεγάλης προνοίας εἰς τὰ μέρη ὅπου εὐρίσκειται. Εἰς τὰς ἐρήμους ἐκεῖνας και τὸ ὕδωρ και ἡ τροφὴ εἶναι σπάνια, και ὀλόκληροι ἡμέραι παρέρχονται χωρὶς νὰ λάβωσιν οἱ ὁδοπόροι κάποιαν βοήθειαν ἢ νὰ ἴδωσι χλόην.

Ἀλλὰ πὼς διατηρεῖται ἡ κάμηλος εἰς τοιαύτας περιστάσεις; Κατ' ἐξαιρέσιν τὸ ζῶον τοῦτο εἶναι προικισμέ-

νον ἀπὸ τὴν φύσιν μὲ τινα σακκούλια πλησίον τοῦ στομάχου, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ γεμισθῶσιν ἀπὸ ὕδωρ, καὶ διατηρεῖται τοῦτο εἰς αὐτὰ διὰ μέλλουσας ἀνάγκην. Τοιαῦτα σακκούλια ἢ δρομάς ἔχει τριάκοντα, καὶ ὅταν διψήσῃ θλίβει τὸ ὕδωρ, τὸ ὁποῖον ἔρχεται εἰς τὸν στόμαχον, καὶ οὕτω καταπαύει τὴν δίψαν τῆς, ἕως οὗ ἔλθῃ εἰς καμμίαν πηγὴν διὰ νὰ πῖν. Ἀκούσατε ἕν ἄλλο παράδοξον πρᾶγμα, παιδία μου. Τὸ κύρτωμα, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ζώου τούτου εἶναι παχύτατον καὶ δύναται νὰ κοπῆ, καὶ προετοιμαζόμενον μὲ κάποιον τρόπον χρησιμεύει ὡς τροφή ἐν ἀνάγκῃ. Εἰς τὸν Ἀραβὰ ἢ κάμηλος εἶναι ἐνταυτῷ καὶ πλοῦτος, καὶ προστασία, καὶ διατήρησις. Διότι δίδει γάλα εἰς τὰ παιδία, καὶ τὸ κρέας τῆς, ὅταν ᾔηται μικρά, θεωρεῖται ὡς πολυτελὲς φαγητόν. Μὲ τὸ δέρμα τῆς κατασκευάζουσι σκηνάς καὶ μὲ τὰς τρίχας τῆς ἐνδύματα, ἢ δὲ κόπρος τῆς ξηρανομένη χρησιμεύει σχεδὸν ὡς μόνον προσάνναμμα εἰς τινα μέρη, ὅπου ὑπάρχει τὸ ζῶον τοῦτο.

Μερικαὶ κάμηλοι χρησιμεύουσι διὰ νὰ φέρωσιν ἐμπορεύματα καὶ συνειθίζονται εἰς τοῦτο ἀπὸ μικρὰν ἡλικίαν. Ἄλλαι δὲ εἶναι ὀναμασται διὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ταχύτητά των, καὶ αὐταὶ εἶναι αἱ δρομάδες (τζίνια), αἱ ὁποῖαι δύνανται νὰ διατρέξωσιν ἐξήκοντα ἕως ἐννεήκοντα μίλια τὴν ἡμέραν. Ἐὰν δὲ καμμίαν φορὰν θελήσωσιν οἱ καμηλιταὶ νὰ παρακινήσωσι τὴν κάμηλον διὰ νὰ τρέξῃ περισσότερο εἰς τὰς φοβεράς ἐκείνας ἐρήμους, δὲν τὴν κτυπῶσιν, ἀλλὰ τραγωδοῦσιν ὠραῖόν τι τραγῳδίον, καὶ ἡ κάμηλος εὐχαριστουμένη τρέχει ταχύτατα.

Καὶ τὸ πάλαι ἀκόμη ἡ κάμηλος ἦτο πηγὴ πλούτου διότι ἀναγινώσκωμεν ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, ὅτι ὁ Ἰὼβ εἶχεν ἑξακοσίας καμήλους.

ΑΙ ΚΑΤΟΙΚΙΑΙ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ.

Περὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ αὐτῶν.

Αἱ οἰκίαι τῶν Κινέζων εἶναι ἀπλοῦσταται. Ἐὰν ὑπάγητε καμμίαν φορὰν εἰς τὴν Κίνα, παιδία μου, θὰ νομίσητε, ὅτι αἱ οἰκίαι τοῦ τόπου τούτου εἶναι ἐκτισμέναι χωρὶς παράθυρα, διότι πρὸς τὸ μέρος τοῦ δρόμου δὲν φαίνονται τοιαῦτα. Καὶ ὁμῶς καὶ τὰ παλάτια τῶν πλουσίων καὶ αἱ οἰκίαι τῶν πτωχῶν ἔχουσι τὰ παράθυρά των ἀνοιγμένα πρὸς τὸ μέρος τῆς αὐλῆς. Ἀντὶ δὲ ὑαλίων τί νομίζετε ὅτι μεταχειρίζονται εἰς τὰ παράθυρά των; Ἄλλοι μὲν χαρτία ἀλειμμένα μὲ ἐλαιόλαδον ἢ μὲ βερνίκιον, δηλαδὴ μὲ εἶδος τι βαφῆς στυλπνῆς· ἄλλοι δὲ μεταξωτόν τι καὶ λεπτόν ὕφασμα ὀνομαζόμενον γαζαῖον ἢ γάζα, ἐκ τῆς πόλεως Γάζης τῆς Συρίας, ὅπου κατὰ πρῶτον ὑφάνθη, καὶ ἄλλοι τὸ κοινῶς λεγόμενον σεδέφι ἢ μάργαρον, ἀπὸ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουσι διάφορα κομψὰ καὶ σκαλιστὰ ἔργα. Τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ἐντὸς τῶν οἰκιῶν ἐπικρατεῖ σχεδὸν σκότος. Διὰ τοῦτο τὰς συννεφώδεις ἡμέρας ὑπάρχει φανάριον ἀναμμένον καὶ κρεμασμένον εἰς τὸ μέσον τῆς ὀροφῆς. Ὅλαι αἱ οἰκίαι, αἱ ὁποῖαι εἶναι ὀπωσοῦν διακεκριμέναι, ἔχουσι τρεῖς θύρας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μεσαία χρησιμεύει εἰς περιστάσεις ἐκτάκτως, ἢ διὰ νὰ ὑποδεχθῶσι κανένα ξένον ἐπίσημον· αἱ δὲ δύο ἄλλαι θύραι χρησιμεύουσιν εἰς τὰς συνήθεις ἀνάγκας τῆς οἰκίας. Τὴν νύκτα εἰς ἕκαστον παραστάτην αὐτῶν τῶν θυρῶν θέτουσι φανάρια ἀναμμένα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι γραμμένον τὸ ὄνομα καὶ ὁ τίτλος τοῦ κυρίου τῆς οἰκίας. Εἰς δὲ τὰ θεμέλια μεταχειρίζονται κάποιον λίθον, ὅστις ἔλαβε τὴν ὀνομασίαν ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Αἰγύπτου Συήνην· δι' ὃ καὶ ὀνομάζεται Συηνίτης ἢ γρανίτης λίθος κοινῶς· πρέπει δὲ νὰ ἠξεύρητε,

ὅτι ὁ λίθος οὗτος εἶναι σκληρότατος καὶ πολυποίκιλος· ἀλλ' ἐκτὸς τούτου μεταχειρίζονται καὶ ἄλλους σκληροὺς λίθους. Τὸ δὲ λοιπὸν τῆς οἰκοδομῆς κτίζεται ἀπὸ πλίνθους ὀπτὰ (τοῦβλα), σίδηρος ὁμοῦ δὲν ὑπάρχει εἰς κανὲν μέρος τῆς οἰκίας.

Αἱ στέγαι τῶν οἰκιῶν εἶναι κωνοειδεῖς καὶ ἐξέχουσι πολὺ ἀπὸ τοὺς τοίχους· στηρίζονται δὲ εἰς ξυλίνους στύλους μὲ διαφόρους εἰκονογραφίας, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ὁμοῦ μὲ κεφαλὴν δράκοντος, ὁ ὁποῖος ἔχει τὸ στόμα ἀνοικτόν· τὰ δὲ κεραμίδια ἢ οἱ σχιστόλιθοι (ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατασκευάζουσι τὰ ἀβάκιά σας) εἶναι βεβαμμένα πράσινα, κόκκινα, ἢ κίτρινα, καὶ ἀλειμμένα μὲ βερνίκιον.

Η ΚΑΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΠΝΙΣΜΑΤΟΣ.

"Ἐγω εἶ παιδίον νὰ φέρω εἰς τὸ κατάστημά σας, εἶπεν ἄνθρωπός τις εἰς ἕνα ἐργοστασιάρχην μεγάλου τινὸς καταστήματος· εὐχαρίστως, Κύριε, εἶπεν ὁ ἐργοστασιάρχης, ἀλλ' εἰπέ μου παρακαλῶ, πῶς ὀνομάζεται τὸ παιδίον τοῦτο; Ὁ ἄνθρωπος εἶπε τὸ ὄνομα καὶ τὴν κατοικίαν τοῦ παιδίου. Δὲν εἶναι διὰ τὸ κατάστημά μου, ἀπεκρίθη τότε ὁ ἐργοστασιάρχης. Καὶ διατί; ἐπανέλαβεν ὁ ἄνθρωπος. — Διότι ἔχει μίαν κακὴν συνήθειαν. — Κακὴν συνήθειαν! καὶ ὁποίαν Κύριε; — Καθ' ἑκάστην τὸ βλέπω περιφερόμενον εἰς τοὺς δρόμους μὲ τὸ σιγάριον εἰς τὸ στόμα, δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ τοιαῦτα παιδία, φροντίσατε νὰ τὸ τοποθετήσητε εἰς ἄλλο μέρος.

Ἴδού, φίλτατοι παῖδες, τὰ ἀποτελέσματα τῶν κακῶν συναναστροφῶν, διότι, βέβαια, τὸ παιδίον ἐκεῖνο συναστροφὴν μὲ ἄλλα κακὰ παιδία ἔμαθε νὰ καπνίζῃ. Δὲν ἤξεύρετε ὁμοῦ

καὶ πόσῃ βλάβῃν προξενεῖ εἰς τὴν υἰεῖαν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας σας ἡ ὀλεθρία αὕτη συνήθεια, καὶ πόσον οἱ ἄνθρωποι ἀποστρέφονται τὰ τοιαῦτα παιδία. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων Ναπολέον ἐξέδωκε διαταγὴν ἐσχάτως καὶ ἐμπόδισε τοὺς νέους ἀπὸ τοῦ νὰ καπνίζωσιν.

Διὰ νὰ ἰδῆτε δέ, ὦ φίλτατοί μου, πόσῃ βλάβῃν προξενεῖ τὸ σιγάρον εἰς πᾶσαν ἡλικίαν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοὺς παῖδας, θέλω σᾶς ἀναφέρει ἓν περιστατικόν, τὸ ὁποῖον ἀνεγνώσα εἰς τὰ Διαιτητικὰ Παραγγέλματα τοῦ Κυρίου Κοκκῶνη, εἰς τὸ ἀξιόλογον τοῦτο σύγγραμμα, τὸ ὁποῖον καὶ ἀπὸ τὸν Βασιλικὸν Ἰατρὸν Κ. Βούρον ἀναγνωσθὲν ἐθεωρήθη κατάλληλον καὶ χρήσιμον διὰ πάντα ἄνθρωπον.

Λοιπὸν κάποιος Ἄγγλος ἰατρός, ὀνομαζόμενος Κάρλος Ἀστιγξ ἐθεράπευεν ἓν δωδεκαετὲς παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔπασχεν ἀπὸ ἐπιληψίαν· ἤξεύρετε δέ, ὦ φίλτατοι παῖδες, τί εἶναι ἐπιληψία; τρομερὰ ἀσθένεια· καὶ ὅστις πάσχει τὸ πῶτος τοῦτο, πίπτει κατὰ γῆς ξηρὸς καὶ ἀναίσθητος, ἀφροὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του, καὶ ταράσσεται τὸ σῶμά του, ὡς τὰ σπαράσσοντα ὀψύρια. Τὸ παιδίον τοῦτο ἐσυνείθιζε νὰ καπνίζῃ πρὸ δύο ἐτῶν πρὶν ἀσθενήσῃ, καὶ μετὰ τὴν ἀσθένειάν του, ἐξηκολούθει νὰ ἔχῃ τὴν κακὴν αὐτὴν συνήθειαν, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἡ ἐνέργεια ὄλων τῶν ἱατρικῶν, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ ἰατρός διὰ νὰ τὸ θεραπεύσῃ ἐμηδενίζετο. Ἄφου ὁμοῦ ὁ ἰατρός ἔμαθε τοῦτο, ἐμπόδισε τὴν χρῆσιν τοῦ σιγάρου καὶ παρηνθὺς τὸ παιδίον ἀνέλαβε καὶ ἔκτοτε δὲν πάσχει πλέον.

ΟΙ ΛΥΚΟΙ (συνέχεια καὶ τέλος.)

Εἰς τὸ προηγούμενον φυλλάδιον ἐμίναμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου ἐσώθη ἡ Σοφία ἀπὸ τὴν λύσσαν τῶν λύκων καὶ ἡ

μήτηρ της ἔλαβεν αὐτὴν καὶ τὸν Παῦλον καὶ ἀνεχώρησαν.

γ'.

Καθ' ὁδὸν δὲν εἶπε τίποτε ἡ μήτηρ εἰς τὴν Σοφίαν, ἢ ὁποία μόλις καὶ μετὰ βίας περιεπάτει, διότι οἱ πόδες της ἔτρεμον ἀπὸ τὸν φόβον. Καὶ ὁ Παῦλος δὲ αὐτὸς ἦτο ὠχρὸς καὶ ἔτρεμεν ὡς καὶ ἡ Σοφία. Τέλος πάντων ἐξήλθον ἀπὸ τὸ δάσος καὶ ἔφθασαν εἰς ἓν ρυάκιον.

« Ἄς σταθῶμεν ἐδῶ, εἶπεν ἡ κυρία ἐκεῖνη, καὶ ἄς πίνωμεν ἀπὸ τὸ δροσερὸν τοῦτο ὕδωρ διὰ νὰ συνέλθωμεν ἀπὸ τὸν φόβον μας. »

Καὶ κλίνασα πρὸς τὸ ρυάκιον, ἐπιεν ὀλίγον ὕδωρ μετὰ τὰ κοῖλα τῶν χειρῶν της, καὶ ἔπλυε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας· τὰ παιδία ἔκαμον τὸ ἴδιον· ἡ δὲ μήτηρ ἐβούτησε τὰς κεφαλὰς των εἰς τὸ δροσερὸν ἐκεῖνο ὕδωρ, καὶ ἀμέσως ἔλαβον ἀναψυχὴν καὶ καθυσήχασαν ἀπὸ τὸν τρόμον.

Οἱ καυμένοι οἱ σκύλοι ἔπεσαν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ ὕδωρ, ἔπιον, ἔπλυναν τὰς πληγὰς των, ἐκυλίσθησαν εἰς τὸ ρυάκιον, καὶ ἐξήλθον καθαροὶ καὶ δροσεροί.

Τώρα, παιδία μου, εἶπεν ἡ μήτηρ σηκωθείσα, ἄς δοξάσωμεν τὸν Θεόν, διότι τόσον θυμασίως μᾶς διέσωσεν ἐκ τοῦ κινδύνου τὴν ἡμέραν ταύτην, καὶ κλίνασα τὰ γόνατα μετὰ τῶν παιδίων, ὑψωσε τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν οὐρανόν· ὅλοι δὲ ἐδεήθησαν μετὰ τόσῃν κατάνυξιν, ὥστε οἱ ὀφθαλμοὶ των ἐγέμισαν ἀπὸ δάκρυα.

Μετὰ ἓν τέταρτον τῆς ὥρας, ἡ μήτηρ τῆς Σοφίας λαβοῦσα τὰ παιδία ἀνεχώρησεν.

« Σοφία, εἶπεν ἡ μήτηρ, βλέπεις, ὅτι εἶχον δίκαιον, ὅτε σοῦ ἔλεγον νὰ μὴ στέκησαι ὀπίσω;

— « ὦ! ναί, μήτέρ μου· συγχώρησόν με, σὲ παρακαλῶ, διότι σοῦ παρήκουσα· καὶ διὰ σέ, καλέ μου Παῦλε, μοῦ κακοφαίνεται, ὅτι σὲ εἶπα δειλόν. »

— « Πῶς! εἶπεν ἡ μήτηρ, τὸν εἶπες δειλόν; Ἡξεύρεις, ὅτι, ὅτε ἦλθεν ὁ λύκος νὰ σὲ κατασχίσῃ, αὐτὸς ἔτρεξε πρῶτος εἰς βοήθειάν σου; Εἶδες ὅτι, ὅτε οἱ ἄλλοι λύκοι ἔτρεξαν νὰ βοηθήσωσι τοὺς συντρόφους των, ὁ Παῦλος μὲ μίαν ράβδον εἰς τὰς χεῖρας, τὴν ὁποίαν εὔρε καθ' ὁδὸν τρέχων, ὠρμησεν ἐμπροσθέν των διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσῃ νὰ περάσωσι, καὶ ὅτε ἤθελε νὰ τρέξῃ εἰς βοήθειαν τῶν σκύλων, ἐγὼ τὸν ἔλαβον ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ τὸν ἐμπόδισα; Παρετήρησας προσέτι, ὅτι καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μάχης, ἐστέκετο πάντοτε ἐμπροσθέν σου διὰ ν' ἀπομακρύνῃ τοὺς λύκους νὰ μὴ ὀρμήσωσιν ἐναντίον μας; Ἴδου πῶς ὁ Παῦλος εἶναι δειλός. »

Τότε ἡ Σοφία ἔπεσεν εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν ἐφίλησε πολλάκις λέγουσα.

« Εὐχαριστῶ, καλέ μου Παῦλε, ἀγαπητέ μου Παῦλε, ὅτι σὲ ἀγαπῶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐξ ὅλης μου τῆς καρδίας. »

« Ὅτε ἐπέστρεψαν εἰς τὴν οἰκίαν, ὅλοι ἐτρόμαξαν βλέποντες τὰ ὠχρὰ πρόσωπά των καὶ τὸ κατεσχισμένον ἔνδυμα τῆς Σοφίας ἀπὸ τοὺς ὀδόντας τοῦ λύκου. »

Ἡ δὲ μήτηρ διηγῆθη τὸ τρομερὸν περιστατικόν των, καὶ ἕκαστος ἐπήγεσε τὸν Παῦλον διὰ τὴν ὑπακοὴν καὶ τὸ θάρρος του, ἐκατηγόρησαν τὴν Σοφίαν διὰ τὴν παρακοὴν καὶ τὴν λαιμαργίαν της, καὶ εἰθαύμασαν τὴν ἀνδρίαν τῶν σκύλων, τοὺς ὁποίους ἐχάδευσαν ἀρκετά, καὶ τοὺς ἐρρίψαν ἀφθονα κόκκαλα καὶ τὰ περισσεύματα τῆς τραπέζης διὰ νὰ δειπνήσωσι καλά.

Ο ΨΑΡ (Ψαρώνι.)

Ὅλοι σχεδὸν γνωρίζετε, ὅτι ὁ ψιττακὸς εἶναι πτηνόν, τὸ ὁποῖον μανθάνει νὰ λαλῇ τοιοῦτον πτηνόν εἶναι καὶ ὁ ψάρ ἢ ψαρώνι, τὸ ὁποῖον ἐπίσης συνειθίζει νὰ συρίζῃ καὶ νὰ προφέρῃ μερικὰς λέξεις.

Γέρων τις κυνηγὸς ὀνομαζόμενος Μαυρίκιος, ἠγάπα παρὰ πολὺ τὰ πτηνά, καὶ εἶχε διδάξει ἔν ψαρώνι νὰ ἐναρθρώνη λέξεις τινάς·

Παραδείγματος χάριν, ὅτε ὁ Γέρων Μαυρίκιος τοῦ ἔλεγε « *Μικρὸν ψαρώνι ποῦ εἶσαι ;* » τὸ ψαρώνι τοῦ ἀπεκρίνετο πάντοτε· *ἐδῶ εἶμαι!* Ἐκεῖ πλησίον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος κυνηγοῦ ἐκίθητο καὶ ἔν παιδίον, τὸ ὁποῖον εὐχαριστεῖτο νὰ ἀκούῃ τὸ πτηνόν ἐκεῖνο καὶ τὸ ἐπετκέπετο συχνά. Μίαν ἡμέραν παρεφύλαξε τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μαυρίκιος ἐξήρχετο τῆς οἰκίας, καὶ ἐμβὰς κρυφίως ἔλαβε τὸ πτηνόν καὶ τὸ ἔκρυψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του (τὴν τσέπην του). Ἐνῶ δὲ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ ἐκ τῆς οἰκίας, ἰδοὺ ἐπιστρέφει ἀμέσως ὁ Μαυρίκιος, διότι ἐλησμόνησε κάτι τι, καὶ ἰδὼν τὸν Κάρολον, (οὕτως ὀνομάζετο τὸ ἀτακτὸν ἐκεῖνο παιδίον), τὸν ἐχάδευσε· θέλων δὲ νὰ τὸν εὐχριστησῇ ἔκαμε τὴν συνειθισμένην ἐρώτησιν εἰς τὸ ψαρώνι. *Μικρὸν ψαρώνι ποῦ εἶσαι;* Παρευθὺς ἀπὸ τὸ βάλθῃς τοῦ θυλακίου τοῦ κλέπτου τὸ πτηνόν ἐφώναζε μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν· *ἐδῶ εἶμαι!*

Τὸ παιδίον, κάτωχρον καὶ κατατρομασμένον ἀπέδωκε τὸ ψαρώνι. Ὁ δὲ γέρων Μαυρίκιος πρὸς τιμωρίαν τοῦ μικροῦ κλέπτου, ἐδίδαξε τὸ πτηνόν, τὸ ὁποῖον ὁσάκις ὁ Κάρολος διέβαινεν ἀπὸ τὴν θύραν, τὸν ἐφώναζε, *Κλέπτη, κλέπτη!*

Αἱ συνδρομαὶ πέμπονται διὰ Ταμιακοῦ Γραμματίου εἰς τὸν ἐκδότην Μ. Δ. Σακκώρηφον.

Οὐδεμία συνδρομὴ πληρώνεται ἄνευ ἀποδείξεως τοῦ ἰδίου ἐκδότου.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

- 1, Ὁ φθόνος τοῦ Ἄβελ.—2. Μετάνοια Ἀρχαδίου.—3. Ἡ κάμηλος μετὰ εἰκονογραφίας.—4. Αἱ Κατοικίαι τῶν Κινέζων.—5. Ἡ κακὴ συνήθεια τοῦ καπνίσματος.—6. Οἱ Λύκοι (Συνέχεια καὶ τέλος).—7. Ὁ Ψάρ.